

[Ministeren for offentlige arbejder]

om det ikke er sket i min tid, tror jeg, at det har været en god disposition.

Så spørger hr. Dohrmann, hvem det egentlig er, der fremsætter lovforslaget. Det kan der da ikke være nogen tvivl om. Jeg har ikke ved den ene halve sætning i mit første svar, hvor jeg sagde, at loven er blevet til, mens jeg var borte – og det var jo altså syv uger – på nogen måde søgt at lægge afstand mellem lovens tekst og indhold og min person. Det var min stedfortræder, boligministeren, som under mit fravær havde ansvaret, og det er i øvrigt regeringens fælles ansvar. Der er da ikke noget odiøst i, som nogle antyder, at det virkelig er tjenestemændene i nogle etater, der kommer med forslag. Selvfølgelig er det da det. Det er det også. Det kan også være folketingsmedlemmer, det kan være regeringsmedlemmer, men det ville være nogle elendige tjenestemænd, der ikke ville være deres løn værd, hvis ikke de, som arbejder med problemerne hver dag, og som kender tingene, fremlagde forslag til forbedringer, når vi pålægger dem at spare eller ændre visse ting. Selvfølgelig kommer mange af initiativerne derfra.

Jeg sagde, at jeg selv var skeptisk over for denne ting, da jeg så den første gang, men min skepsis er aftaget, efterhånden som jeg har arbejdet med den. Derfor må jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at lige så konstruktiv som han var i sit første indlæg, lige så direkte obstruerende var han i sit andet indlæg, når han sagde, at allerede i det første møde i udvalget vil han fremlægge forslag om, at forslaget om brevkasserne skal udgå. Var det ikke en idé, ligesom jeg har forsøgt, først at sætte sig ind i, hvilke erfaringer der er, og hvilke konsekvenser det vil få? Når man så har lært sagen nøjagtigt at kende og fået de relevante oplysninger, kan man tage stilling til, hvad man vil kræve – i stedet for bare at destruere et forslag uden først at trænge ind i det. Hr. Bilgrav-Nielsen har så lang erfaring herinde, at han gang på gang må have oplevet, at et forslag, der ved første kig så meget tvivlsomt og måske dårligt eller skadeligt ud, fandt man under arbejdet ud af alligevel indeholdt mange fordele.

Så sagde hr. Dohrmann, at ingen har rost dette forslag. Nej, er der nogen, der vil rose et forslag om takstforhøjelser? Det tror jeg aldrig vil ske, selv hvor alle måske til sidst vil stemme for og alle kan indse, at de er

nødvendige. Der er ingen ordførere, der går op og siger: hurra, nu skal vi forhøje priserne. Man udbryder heller ikke i hurraråb i postetaten eller i ministeriet. Vi er jo ikke her for at rose hinandens opfindsomhed, men for at gøre dagens gerning og udføre de nødvendige ting. Jeg følte ærlig talt, at alle ordførere erkendte, at disse forhøjelser var nødvendige.

Der er selvfølgelig heller ingen, der hejser dannebrogslaget, fordi vi nu skal have disse brevkasser; det bliver man ikke begejstret for, men hvad er alternativet? Er der bedre ideer om, hvordan vi opnår de besparelser? Er der ting, som vil være mindre belastende for forbrugerne, mindre serviceforringende, så lad os få dem frem på bordet. Personaleorganisationerne har talt meget om ikke at bringe post ud om lørdagen. Vi har endevendt alle de ideer, vi selv har fået, eller som andre har puttet ind til os. Vi har ment, at når der skulle begrænses, var denne fremgangsmåde mindst skadelig for forbrugerne og mindst serviceforringende.

Må jeg om de 13.000 røde postkasser sige, at også dér synes jeg, at min stedfortræder, boligministeren, i samråd i udvalget kom med gode argumenter for nødvendigheden af udskiftningen, som overbeviste mange af dem, der tidligere var skeptiske, så længe de ikke kendte materien godt nok. Jeg bekræfter da på ny, at nogen beslutning herom vil ikke blive taget, uden at udvalget har haft lejlighed til at drøfte det endnu en gang.

Så ønskede hr. Dohrmann en udtalelse om, at vi skal lade være med at foreslå unødvendige ting. Den udtalelse har han hermed fået. Det er klart, at sådanne ting, som vi foreslår i dette lovforslag, foreslår vi, fordi vi synes, at de er nødvendige, og ikke, fordi vi vil drille eller genere nogen.

Der blev sagt, at jeg har fået skægget i 800.000 brevkasser. Nu er der det gode ved det, at disse brevkasser nok skal være sikre og aflåselige, men der findes altså også en nøgle til at lukke dem op, så man kan få både posten og skægget ud af kassen igen. Det håber jeg vil ske.

Hahn (CD):

Det er hr. Bilgrav-Nielsen, der kalder mig herop igen. Jeg skal da give det svar, at centrum-demokraterne ikke er uenige med mini-